

龍
嫁

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร
4

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

大風颳過
Da Feng Gua Guo เขียน
Lucky Luna 11ป้า

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

龍
傳

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การเดินทางไกลของเด็กหนุ่มธรรมดาผู้หนึ่งมาถึงบทสรุปแล้ว ยามนี้ แม้แต่ตัวเลื่อยเองก็คงไม่อยากจะเชื่อว่าวันหนึ่งตนจะได้ออกจากสำนัก ไม่ใช่เพื่อไปทำงานหาเลี้ยงชีพนี้เอง และไม่ได้ออกไปเพื่อผจญธรรม แต่เป็นการถูกส่งให้ออกไปเผชิญโชคชะตา จนได้พบพานเรื่องมหัศจรรย์มากมาย เรียนรู้เรื่องบุญคุณความแค้น ได้มีสหายแปลกๆ จำนวนมาก และในวันหนึ่ง ก็ได้มายืนหน้าบัลลังก์จักรพรรดิ

แม้ทุกอย่างอาจเป็นไปอย่างจำยอม เป็นสถานการณ์บีบบังคับมากกว่า ที่จะได้เลือกด้วยตนเอง แต่กระนั้นตำแหน่งจักรพรรดิก็มาอยู่เบื้องหน้าแล้ว

เรื่องของวสานอาจเป็นเช่นนี้ คนที่ชวนขวยอาจไม่ได้มา คนไม่ต้องการ อาจได้ครอบครอง...หรือมิใช่

หรือเรื่องราวต่างๆ ล้วนซับซ้อนกว่านั้น และง่ายตายกว่านั้น

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวบุญคุณความแค้นที่ดำเนินมาตลอดร้อยปีได้มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว ขอเชิญทุกท่านติดตามต่อเถิดว่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งและมังกรน้อยคนหนึ่งจะมีวสานต่อกันอย่างไรในท้ายที่สุด

สำนักพิมพ์เอนเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

ต้าเฟิงกวากั๋ว

นักเขียนระดับเทพของวงการนิยายออนไลน์ ที่ด้อยอดสู่วาดวงนิยายสาร และแวดวงสิ่งพิมพ์มาตั้งแต่ปี 2010 เคยได้รับการจัดอันดับโดย 'China Book Business Report' ให้เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดนักเขียนนิยายออนไลน์

ต้าเฟิงกวากั๋วเป็นผู้ที่สามารถสร้างตัวละครในนิยายให้ถูกใจคอชะตา ป๊อปคัลเล่่นตกอย่างร้ายกาจ ขนาดนักอ่านยังต้องโอดครวญ จนกลายเป็นแบบฉบับเฉพาะตัว

ฝีมือลายมือของเธอโดดเด่น สำนวนภาษามากชั้นเชิง ถ่ายทอดบุคลิก และอารมณ์ความรู้สึกละเอียดลึกซึ้ง

ในเนื้อเรื่องที่ตลกขบขันแฝงด้วยรอยน้ำตา พาให้นักอ่านตกหลุมรัก เรื่องราวจะยิ่งสะเทือนอารมณ์และสมจริงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้ถึงตอนจบ

ผลงานของต้าเฟิงกวากั๋วได้รับการแปลเป็นหลายภาษา และขายดีทั้งใน และต่างประเทศ

วาสนามังกรในบันทึกซานไห่
เริ่มต้นที่นี่และสิ้นสุดลงที่นี่

บทที่ 15

อัศวมเหสีส่วนเวียนตรงทางแยกอยู่นาน จนในที่สุดก็ตัดสินใจเดินไปยังทิศทางของตำหนักเฟิงเฉียน

ในตำหนักเฟิงเฉียนยังคงอบอวลไปด้วยกลิ่นยาตลอดทั้งปี แม้จะจุดกำยานมากมายเพียงใดก็ไม่อาจกลบกลิ่นไปได้

เมื่อมาถึงตำหนักส่วนนอกก็ได้ยินเสียงโอดอันคุ้นเคย ทว่าดูเหมือนมันจะยิ่งรุนแรงขึ้น อัศวมเหสีกระวนกระวายใจจึงไม่รอให้คนไปรายงานนางรีบเดินตรงไปยังตำหนักส่วนในทันทีและเลิกม่านผลึกแก้วขึ้น

เหอเสาที่เอนหลังอยู่บนตั่งประทับเห็นนางก็นิ่งงันไป ก่อนพยายามยันร่างกายอันอ่อนแอขึ้นมาพลาจตรัส "อัศวมเหสี วันนี้แดดแรงนัก เจ้ามาได้ยังไง นั่งลงให้หายร้อนก่อนเถอะ"

อัศวมเหสีถลาไปยังข้างตั่งประทับ หยาดน้ำตาเอ่อล้นออกมาจากขอบตา "ฝ่าบาท พระองค์จะให้หม่อมฉันทำอย่างไรจึงจะดีเล่าพะคะ"

เหอเสาไม่เข้าใจจึงตรัสถามด้วยเสียงนุ่มนวล "อัศวมเหสี เราทำเรื่องใดให้เจ้าตระหนกเช่นนั้น"

อัศวมเหสียกมือปิดปาก หยาดน้ำตาไหลริน "ฝ่าบาท เหตุใด...เหตุใด พระองค์จึงไม่รักษาพระวรกายให้ดีเล่าเพคะ องค์รัชทายาทหรือสายเลือด สกุลเหอที่เร่ร่อนอยู่ข้างนอกอันใดนั้น หม่อมฉันล้วนไม่อยากจะเห็นพวกเขา ทั้งนั้น หม่อมฉันเพียงหวังว่าจะได้ครองคู่กับฝ่าบาทไปจนแก่เฒ่า..."

เหอเสาหลุดหัวเราะออกมา "อัศวมเหสี ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ควร เย้ยออกมาจากปากของเจ้า หากไร้องค์รัชทายาท ภายภาคหน้าเมื่อเรา ไม่อยู่แล้วเจ้าจะทำเช่นไร"

อัศวมเหสีซุกศีรษะลงไปในอ้อมกอดของอีกฝ่าย น้ำตาไหลริน โดยไร้ความรู้สึก "ฝ่าบาทอย่าตรัสคำไม่เป็นมงคลสิเพคะ...หากไม่มีฝ่าบาท ก็ไม่มีหม่อมฉัน ฝ่าบาทอยู่ที่ใด หม่อมฉันก็จะอยู่ที่นั่น"

เหอเสาตรัสอย่างทอดถอนใจ "เจ้าคืออัศวมเหสี ไม่อาจทำตัวเป็นเด็ก เช่นนี้ได้"

อัศวมเหสีเงยดวงหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาขึ้นมา และจับจ้อง มองเขา "ฝ่าบาทคือสวามีของหม่อมฉัน ไยหม่อมฉันจะกล่าวเช่นนั้นไม่ได้ เพคะ"

เหอเสายกมือลูบจอนผมของนางและนឹกลอยไปถึงตอนที่อัศวมเหสี อภิเษกกับเขา ตอนนั้นเขาเพิ่งจะอายุเพียงสิบสามปีเท่านั้น

นางคือบุตรธิดาของพระอาจารย์องค์รัชทายาท ซึ่งถูกตามใจจนเคยตัว ตั้งแต่เด็ก นางมักสวมชุดมงคลที่ทั้งหนักและซับซ้อน แสร้งทำเป็นนั่งลง ตามระเบียบพิธี ทว่าดวงตาทั้งคู่กลับลอบมองไปรอบๆ ด้วยความสงสัย ใครรู้

นางตั้งชายเสื้อของเหอเสาเอาไว้และถามว่า 'ท่านคือจักรพรรดิ? ดูท่าทางไม่ได้โตไปกว่าข้าเท่าไรนัก น่าจะสักสองหรือสามปีกระมัง'

'นับแต่นี้เป็นต้นไปข้าก็คืออัศวมเหสีหรือ เช่นนั้นข้าพูดกับท่าน

ทุกประโยคก็ต้องแทนตัวเองว่าหม่อมฉันสินะ หรือว่ายังพูดว่า 'ข้า' 'ได้อยู่แล้ว'

'ของที่อยู่ในถาดกินสักนิดก็ไม่ได้จริงๆ หรือ ข้าหิวมาก ท่านแม่บอกว่าข้าต้องอดไปอีกสามวัน แต่ตอนนี้ข้าหิวจะทนไม่ไหวแล้ว'

'ฝ่าบาท ท่านก็กินสักหน่อยเถอะ อ้อ คนที่อยู่ข้างนอกคงจะเชื่อฟังคำของท่านและฝ่าประตู่ห้องไว้เป็นอย่างดีสินะ หากแอบกินแล้วถูกจับได้ล่ะก็ ท่านแม่ของข้าบอกว่าข้าจะถูกปลดจากตำแหน่งเอาได้'

ยามที่เสียนเพยกับเต๋อเพยเข้าวังมา นางก็เอะอะคร่ำครวญยกใหญ่ จึงถูกพระพันปีลงโทษให้ไปคัดคัมภีร์ที่หอพระ เหน่เส้าจำดวงตาทั้งสองข้าง อันแดงก่ำและบวมปูดตอนที่นางบุกมาถึงตำหนักเพิ่งเจียนเพื่อต้องการให้เขาไล่เสียนเพยและเต๋อเพยออกไปได้ ยามนั้นในแวตานั้นนางเจอด้วยความขุ่นเคืองและน้อยอกน้อยใจ

หลังจากคัดคัมภีร์ที่หอพระเสร็จ นางก็ไม่คร่ำครวญและก็ไม่ไว้วางใจอีก ความขุ่นเคืองในดวงตาที่ปิดไม่มิดแปรเปลี่ยนเป็นความผิดหวัง และเอ่ยถามด้วยท่าที่น้อยใจ 'หม่อมฉันไม่อยากแบ่งปันฝ่าบาทกับผู้อื่นเพราะแต่ฝ่าบาทก็คือฝ่าบาท หม่อมฉันจึงทำได้เพียงแบ่งปันกับผู้อื่นเท่านั้น หม่อมฉันคืออัศวินเหสี ในใจฝ่าบาท หม่อมฉันและพวกนางคงไม่เหมือนกัน หรือกระมัง'

เวลานั้นนางอายุเท่าไรกันนะ สิบสี่? สิบห้า?

จนถึงตอนนี้ก็เกือบสิบปีแล้ว

ช่วงหลายปีมานี้สุขภาพร่างกายของเขาส่งออก จึงไม่ได้ใส่ใจสนมชายในตำหนักใน รวมไปถึงอัศวินเหสี

หลายปีผ่านไปอัศวินเหสีก็ได้เป็นสาวน้อยไร้เดียงสาที่เขาแต่ใจ เช่นในตอนนั้นแล้ว ทว่าในใจของนางบางทีก็เหมือนกับสตรีธรรมดาทั่วไป ที่รักสามีของตนอย่างจริงใจเสมอมา

จักรพรรดิเช่นเขา ในยามที่ชีวิตใกล้จะถึงจุดสิ้นสุดนี้ ไม่รู้ว่าจะปกป้อง
ความสงบสุขอีกครั้งชีวิตที่เหลือของอัคมเหสีได้หรือไม่

หากชาติหน้ามีจริงและมีวาสนาได้เป็นสามีภรรยากันอีกครั้ง เขา
ยินดีเป็นเพียงสามัญชน ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและครองคู่กันไปจนแก่เฒ่า
ก็พอ

อัคมเหสีออกจากตำหนักเฟิงเจียน นางทั้งเสียใจทั้งกลัดกลุ้มจึง
ทั้งเที่ยวและเดินกลับตำหนักหวงฮื่ออย่างช้าๆ ท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าว
นางเดินอ้อมถนนสายเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กับพระราชอุทยาน ทำให้พบชนวนคน
กลุ่มหนึ่งกำลังเดินไปอีกทิศทางอย่างเร่งรีบอยู่ไกลๆ คนที่ทุกคนต่างกรูกัน
เข้าไปหาดูเหมือนจะเป็นองค์รัชทายาท

อัคมเหสีตรัสถาม "ที่ผ่านไปเมื่อครู่คือองค์รัชทายาทสินะ"

ชนที่น้อยที่อยู่ข้างกายตอบ "ทูลอัคมเหสี เป็นองค์รัชทายาทพะยะค่ะ"

อัคมเหสีสงสัย "ดูจากทิศทางที่เขาไป มิใช่ทั้งตำหนักเฟิงเจียน
และก็มีใช้ตำหนักหวงฮื่อ เขาจะไปที่ได้กัน"

หว่านอิงเอ๋ยเสียงเบา "อัคมเหสี บ่าวขอบังอาจกล่าวสักประโยค
เพคะ องค์รัชทายาทน่าจะไปที่ตำหนักซื้อหรงของเงินไท่เพยเพคะ"

ข่าวลือระหว่างท่านหญิงฉู่หลิงกับองค์รัชทายาท อัคมเหสีก็เคย
ได้ยินมาบ้าง พอได้เห็นเช่นนี้ดูท่าข่าวลือคงจะเป็นจริง นางลอบใคร่ครวญ
ท่านหญิงฉู่หลิงผู้นั้นมีเล่ห์เหลี่ยมอย่างที่คิด จับตาดูอย่าให้ก่อเรื่องอื้อฉาว
อันใดก็คงพอ

พักนี้อัคมเหสีมีเรื่องให้ต้องกังวลมากมายเกินไป จึงโยนความคิด
เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่องค์รัชทายาทไปตำหนักซื้อหรงทิ้งในเวลาไม่นาน
เมื่อถึงเวลาพลบค่ำพระพันปีมีรับสั่งให้จู่อิงมาถ่ายทอดคำสั่งให้นางไปที่

ตำหนักหวงจื่อและอย่าได้พาคนติดตามมาด้วยมากนัก

ดังนั้นอัศวมเหสีจึงพาไปเพียงหว่านอิง เมื่อถึงตำหนักหวงจื่อ พระพันปีก็สนทนากับนางสองสามประโยคก่อนตรัสด้วยรอยยิ้ม "อ้อใช่ อัศวมเหสี วันนี้ข้าส่งให้คนไปดูแลจัดการของเก่าๆ ไม่คิดว่าจะพบ เครื่องประดับสองชิ้นที่จักรพรรดิพระองค์ก่อนพระราชทานให้เข้าอยู่ที่ กันหีบ แต่วัยอย่างข้าจะใส่เครื่องประดับก็ไม่เหมาะสมแล้ว เจ้าลองดูว่า พอใจหรือไม่แล้วเอาไปใส่เถิด"

อัศวมเหสีรีบเอ่ย "เป็นถึงของที่จักรพรรดิพระองค์ก่อนพระราชทานให้ พระพันปี หม่อมฉันจะกล้าสวมใส่ได้อย่างไรพะคะ"

พระพันปีตรัส "แค่เป็นปักผมไม่กี่อันเท่านั้น" นางจึงมือนำอัศวมเหสี "เจ้าตามข้าไปเลือกดูเถิด"

เมื่อเข้าไปในห้องสมาธิ พระพันปีสั่งให้ผู้ติดตามทั้งซ้ายขวาออกไป ในทันที โดยให้ปิดประตูห้องไว้ หากไม่เรียกก็ห้ามผู้ใดเข้ามา

เมื่อรอบด้านไม่มีใครแล้ว พระพันปีก็พยักเพยิดให้อัศวมเหสีเดินตาม นางไปยังข้างหลังม่านของห้องสมาธิ ก่อนตรัสอย่างจริงจังว่า "อัศวมเหสี ข้าใช้การเลือกเครื่องประดับเป็นข้ออ้างให้เจ้ามาที่นี่ เพราะคิดว่าในเมื่อเจ้า เป็นอัศวมเหสี ก็มีบางเรื่องที่ควรจะให้เจ้าได้รับรู้ ตอนนี้อันฮุ้นฮ่งอ๋องกุมอำนาจ บริหารราชกิจและกุมกองกำลังสำคัญ ฝ่าบาทพระวรกายอ่อนแอ ไร้กำลัง ปกครอง ฝ่าบาทกับข้าก็อับจนหนทางถึงได้แต่งตั้งมู่เจินเป็นองครักษ์ทายาท ตอนนี้เด็กหนุ่มที่ชื่อเล่อเยวี่ที่อยู่ในตำหนักเล่อซึ่งผู้นั้น เขาจะเป็นตัวจริง หรือตัวปลอมก็ไม่สำคัญ ทว่าเบื้องหลังเขามีตั้งหนานฮ่งงู๋ คู่เขียนผู้นี้มีได้ โอหังเท่ามู่เยียน เป็นสื่อชอนเลียบอยู่ที่หนานจ้วน แต่จริงๆ แล้วกำลัง ความสามารถไม่ด้อยไปกว่าอันฮุ้นฮ่งอ๋องเลย การแข่งขันระหว่างเล่อเยวี่ กับองครักษ์ทายาทในความเป็นจริงก็คือการแย่งชิงระหว่างตั้งหนานฮ่งงู๋กับ

อันขุนอ่อง ที่ข้าพุดนั้นชัดเจนพอแล้ว เจ้าเองก็น่าจะเข้าใจกระมัง"

หัวใจของอัศวมเหสีเต้นตึกตัก "เสด็จแม่ ใช้เสื่อร้ายต่อกรกับหมาป่า
กินเนื้อ หลังจากหมาป่าตายแล้วเสื่อร้ายจะหันมาแวงกัดนายหรือไม่เพคะ"

พระพันปีทรงพอใจมากที่อัศวมเหสีถามอย่างมีหวัคคิด นางทอดถอนใจ
เอ่ยต่อว่า "เรื่องนี้อ่าเพ็งไปคิดเลย เจ้าคิดว่าตอนนี้ฝ่าบาทยังมีทางเลือกอยู่
อีกหรือ"

อัศวมเหสีไม่เอ่ยคำ

"นอกจากนี้ข้ายังอยากให้เจ้าได้พบคนผู้หนึ่ง" พระพันปียกสองมือขึ้น
ปรบสองครั้ง

สตรีซึ่งสวมชุดนางกำนัลคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังฉากบังลมที่อยู่
ตรงมุมห้อง นางคำนับพระพันปีและอัศวมเหสีอย่างนอบน้อม

พระพันปีตรัสถามอัศวมเหสีด้วยรอยยิ้มว่า "เจ้าเดาซิว่านางคือใคร"

อัศวมเหสียังคงไม่เข้าใจ

สตรีนางนั้นค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมา ดวงหน้างดงามนั้นจงใจแสดงให้ดู
สงบและอ่อนน้อม ประกายแสงแปลกๆ วาบผ่านในดวงตารูปเมลิ็ดซึ่งคู่กัน
"หม่อมฉันไปรั้วชานถวายเป็นมงคลพระพันปีและอัศวมเหสีเพคะ"

พระพันปีตรัสด้วยรอยยิ้ม "นางคือท่านหญิงอุ่หลัง"

อัศวมเหสีตกตะลึง เหตุใดนางจึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้

พระพันปีลูบมืออัศวมเหสีเบาๆ เป็นการปลอบโยนและตรัสกับ
ท่านหญิงอุ่หลังว่า "ท่าทีขององค์รัชทายาทเป็นอย่างไรบ้าง"

ท่านหญิงอุ่หลังยกกายตอบ "วันนี้องค์รัชทายาทโมโหเป็นพินเป็นไฟ
ดูท่าทางจะระงับไว้ไม่ได้แล้วเพคะ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเพ็งถง
น้องชายของราชครูดูเหมือนว่าจะไม่ดีเท่าไรนัก"

อัศวมเหสีตกตะลึง

พระพันปีตรัส "รู้ชานเอาใจใส่เรื่องของฝ่าบาทมาก ส่วนเรื่องที่ต้องครีตกษาทาทเป็นบุตรนอกสมรสของอันชุ่นอ๋องก็ได้นางมาบอกให้ทราบ อ้อใช่ นางยังมีความรู้ทางวิชาแพทย์อยู่นิดหน่อยจึงส่งตำรับยามาให้ เห็นว่าน่าจะช่วยรักษาอาการประชวรของฝ่าบาทได้ อัครมเหสี เจ้าอย่าได้ทำตัวเฉยชากับนาง ต่อหน้าผู้อื่นนางต้องแสร้งควบคุมองค์รัชทายาทไว้ในที่ลับ เจ้าก็ถือว่านางเป็นพี่น้องเถิด"

'พี่น้อง' สองคำนี้ทำให้อัครมเหสีระวังตัวโดยสัญชาตญาณ ทว่าเรื่องที่ท่านหญิงอู่หลิงรักษาฝ่าบาทได้ทำให้นางยินดีเหลือล้นจนรีบคว้าแขนเสื้อของท่านหญิงอู่หลิงเอาไว้ "เจ้ามีตำรับยาที่รักษาฝ่าบาทได้จริงหรือ"

ท่านหญิงอู่หลิงหลุบตาลง "มารดาของหม่อมฉันเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ในสินเจ้าสาวของนางมีตำรับยาโบราณที่รักษาโรคหายยากโดยเฉพาะหม่อมฉันเคยเรียนมาบ้างเล็กน้อย ทว่าความหวังที่จะรักษาให้หายดีได้มีเพียงห้าส่วนเท่านั้นแหละ"

มีความหวังที่จะรักษาให้หายได้ถึงห้าส่วน! อัครมเหสีจับแขนของท่านหญิงอู่หลิงไว้แน่น "น้องหญิง หากเจ้าช่วยรักษาฝ่าบาทให้หายดีได้จริงๆ หากต้องการชีวิตข้าก็ยอมได้!"

ท่านหญิงอู่หลิงแส้ม้คูกเข้าลงในทันใด "คำพูดนี้ของอัครมเหสีหม่อมฉันรับไว้ไม่ไหวหรอกพะคะ"

พระพันปีและอัครมเหสีประคองนางขึ้นมา อัครมเหสีรู้ตัวว่าเมื่อครู่ตื่นเต้นไปหน่อย จึงพยายามเก็บอาการแล้วกล่าวขอบคุณด้วยน้ำใสใจจริง "ได้ยืมนานแล้วที่ท่านหญิงอู่หลิงเป็นสตรีที่น่าทึ่ง วันนี้ข้าพืงจะเข้าใจความหมายอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าทำเพื่อฝ่าบาท ข้าจะจดจำไปชั่วชีวิตอย่างแน่นอน"

ท่านหญิงอู่หลิงกล่าว "สิ่งเหล่านี้หม่อมฉันเพียงทำไปตามหน้าที่"

เท่านั้นเพคะ แม้ว่าหม่อมฉันจะเป็นเพียงสตรี แต่ก็ไม่ยากเห็นรากฐาน ที่คงอยู่มาเนิ่นนานถูกคนช่วงชิงไป เมื่อครั้งบิดาของหม่อมฉันยังมีชีวิตอยู่มักจะสอนหม่อมฉันว่าเมื่อเสาหลักโปร่งไผ่และเที่ยงธรรม จึงจะทำให้ราษฎร ผาสุกได้ และโดยส่วนตัว หม่อมฉันเองก็มีเหตุผลที่จะทำเช่นนี้เพคะ"

พระพันปีพยักหน้าเล็กน้อย "ในวังมีเหตุมากมายนัก เจ้าคงไม่สะดวก จะรั้งอยู่ที่นั่นนาน รีบไปเสียเถอะ"

ท่านหญิงจู่หลิงคำนับลาอย่างเข้มซ้อย พระพันปีขยับขวดหยกที่อยู่บนชั้นวางของ บนพื้นพลันปรากฏทางลับสายหนึ่ง ทางลับนี้ทะลุไปยังหอพระของตำหนักซื่อหรง ทว่าเงินไท่เพยที่อยู่ตำหนักซื่อหรงกลับไม่รู้เลยว่า มีเส้นทางลับนี้อยู่

หลังจากท่านหญิงจู่หลิงไปแล้ว พระพันปีก็ปิดเส้นทางลับและตรัสถามว่า "เจ้าคิดว่าท่านหญิงผู้นี้เป็นอย่างไร"

"มีไหวพริบเหนือใคร ฉลาดหลักแหลม ต้องขอบคุณนางแล้วเพคะ" อัครมเหสีชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามอย่างแปลกใจ "เสด็จแม่เพคะ เหตุผลส่วนตัวที่นางช่วยเหลือฝ่าบาทคืออันใดหรือเพคะ"

พระพันปีตรัส "เดิมทีนางคิดว่าที่บิดามารดาถูกลอบสังหารเป็นเพราะเล่ห์เหลี่ยม แต่สุดท้ายกลับพบว่า เป็นองครักษ์ทายาท เพราะภรรยาของเจ้านี่ต้องการความลับเรื่องชาติกำเนิดขององครักษ์ทายาทเข้า"

อัครมเหสีกล่าวอย่างตกใจ "อันชุนอ๋องพอถูกกลัลลอบสังหารจวันอ๋องด้วยกัน? บังอาจเกินไปแล้ว แล้วท่านหญิงยังแสรังทำเป็นคนล้อยตามไปกับองครักษ์ทายาทผู้นั้นได้อีก"

"เจ้าย่อมต้องนับถือนาง เกรงว่าเจ้ากับเหล่าชายาในตำหนักโดยรวมกันยังสู้นางมิได้" พระพันปีตรัสพลางชำเลืองมองอัครมเหสีที่ยืนนิ่งงัน ก่อนจะส่ายหน้าและกล่าวอย่างทอดถอนใจว่า "เจ้านะ วันหลังจะต้อง

ระมัดระวังให้มาก"

อัศวมเหสีกล่าวทันที "หม่อมฉันจะระมัดระวัง ดูแลน้องสาวคนนี้อย่างดี และจะไม่ให้ผู้อื่นจับได้เพคะ"

นางคิดว่าถ้อยคำประโยคนี้อาจได้ฉลาดนัก ทว่าท่าทีของพระพันปีกลับยิ่งระอาใจ "เฮ้อ อัศวมเหสี คำบางคำแม้ไม่พูดก็ควรกระจ่างแจ้งแก่ใจ เหตุใดเจ้าถึงไม่เข้าใจ หากท่านหญิงผู้นี้เป็นชายาของฝ่าบาทล่ะก็ เก่งว่าไม่ถึงหนึ่งเดือน ตำแหน่งอัศวมเหสีของเจ้าก็ยากจะรักษาไว้แล้ว ต่อกรกับนางก็เหมือนกับต่อกรกับเล่ห์เหลี่ยมผู้นั้น นางมีแผนการของนาง พวกเราเองก็มีสิทธิ์ของพวกเราที่เหนือกว่า เจ้าจงจำคำพูดนี้ไว้ก็พอ"

อัศวมเหสีพยักหน้าอย่างเข้าใจ นางพบว่ามีความมากมายนักที่ในวันนางยังไม่เข้าใจ

เมื่อถึงวันพิธีหยดเลือดนับญาติ ชุณนางทั้งฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ต่างจัดแถวเรียงลำดับกันอยู่บริเวณด้านหน้าศาลบรรพทิศตรีโยธิปไตย ยามห้า อ้นซุ่นอ่องและตั้งหนานอ่องมาถึงในต้นยามเหมา เกี้ยวของอ่องทั้งสองต่างมาถึงประตูเจิ้งเทียนในเวลาเดียวกัน หลังลงจากเกี้ยวจึงเดินมาพร้อมกัน อ้นซุ่นอ่องสวมชุดอ่องสีน้ำตาลปักลายนกกระเรียนเกาะกิ่งสน ส่วนตั้งหนานอ่องสวมชุดอ่องสีม่วงปักลายนกกระเรียนบินเหนือเมฆ ทั้งสองคนพูดคุยและหัวเราะกันเบาๆ มาตลอดทาง จนมาหยุดยืนอยู่หัวแถวของเหล่าชุณนาง

ไม่นานนักกองศรีษทหายาก็เสด็จมาถึงด้วยท่าทางสุขุม ทั้งยังสนทนากับตั้งหนานอ่องไม่กี่ประโยคด้วยรอยยิ้ม

มีเพียงเล่ห์เหลี่ยมที่ยังไม่ปรากฏตัว

กลางยามเหมา เมื่อราชครุมาถึงก็เกิดความวุ่นวายท่ามกลาง

เหล่าขุนนาง หลังจากจักรพรรดิพระองค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์ ราชครูเฝ้าผู้
ก็ปรากฏตัวน้อยครั้งนัก กระทั่งพิธีแต่งตั้งองค์รัชทายาทก็ไม่มาเข้าร่วม แต่
วันนี้เขาถึงกับออกมาร่วมงาน หลายปีมานี้รูปโฉมของเฝ้าผู้ไม่เคยเปลี่ยนไป
เลย ยังคงดูเหมือนไม่ถึงวัยสามสิบ สวมชุดคลุมนักพรตแขนกว้าง ในมือ
ถือแส้หางม้า เฝ้าผู้เดินมายังเบื้องหน้าอันชุ่นอ่องและตั้งหนานอ่อง ทำเพียง
ผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นการทักทาย จากนั้นก็ไปยืนที่หัวแถวอีกด้านหนึ่ง

นับตั้งแต่สมัยจักรพรรดิพระองค์ก่อนเขาก็เรื่องอำนาจโดยไม่มีผู้ใด
เทียบได้ กระทั่งเข้าเฝ้าจักรพรรดิก็ไม่ต้องถวายบังคม ทำให้ในหมู่ขุนนาง
มีผู้ที่รู้สึกขัดหูขัดตามากมายทีเดียว

แต่โรมาราชวงศ์อิงเลื่อมใสศาสตร์แห่งเต๋า หลังจากจักรพรรดิ
เพิ่งเสด็จครองราชย์ก็ยิ่งศรัทธามากขึ้น เหล่าบัณฑิตของสำนักหู (ซ่งจื่อ)
เป็นกังวลมาโดยตลอด ทว่าจวนราชครูอำนาจคับฟ้า ขุนนางที่ออกหน้า
ทัดทานล้วนไม่มีจุดจบที่ดี ทำได้เพียงลอบถกเถียงกันว่าวิชาเต๋าจะเป็นภัย
ต่อแผ่นดิน เมื่อจวนราชครูและอันชุ่นอ่องหนุนผู้ที่มีเชื้อคนของสกุลเหอ
โดยตรงขึ้นสู่ตำแหน่งองค์รัชทายาทอย่างเปิดเผย ขุนนางจำนวนไม่น้อย
ก็แหม่มองฟ้าและทอดถอนใจว่าวันที่ราชวงศ์นี้สูญสิ้นแผ่นดินคงอีกไม่นาน
แล้ว คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ ฝ่าบาทและตั้งหนานอ่องจะกลับสนับสนุนเด็กหนุ่ม
ผู้ทำตัวน่าสงสัยที่มาจากสำนักเต๋าคนหนึ่งและบอกว่าเป็นสายเลือด
เชื้อพระวงศ์

เหล่าขุนนางต่างเห็นพ้องว่าเลอเยวี่กับองค์รัชทายาทก็เหมือน
การประลองที่หมากด่ากินหมากด่า*

พวกเขาที่บ้างรู้สึกท้อแท้บ้างรู้จักรักษาตัวรอดต่างคิดไปใน
ทางเดียวกันว่าจะนิ่งเฉย คอยชมความครึกครื้นเป็นพอ

* หมากด่ากินหมากด่า ฝ่ายหนึ่งใช้วิธีการที่มีขอบมาบังคับหรือคุกคามอีกฝ่ายที่ใช้วิธีเดียวกัน

ราชครูมาถึงได้ไม่นาน ขบวนเสด็จของจักรพรรดิก็ค่อยๆ มาถึง
องค์รัชทายาท อันซุนอ่อง ตั้งหนานอ่อง และเหล่าขุนนางต่างคุกเข่า
โหมก้านับรับเสด็จ มีเพียงเฝ้าผู้ที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม

เหอเสาอยู่ในชุดคลุมพญาหงส์แขนกว้างสีดำแดง ใบหน้าที่อยู่
หลังมงกุฎม่านมุกดูเหมือนจะมีสีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย เขาเข้าไปใน
ศาลบรรพทิศตรีศูย์ คุกเข่ากราบป้ายวิญญานของจักรพรรดิไท่จู่ จักรพรรดิ
ไท่จู่ รวมถึงจักรพรรดิพระองค์ก่อนๆ และจุดธูปสักการะ เหล่าขุนนางยังคง
ไม่เห็นเล่อเยี่ยโผล่หน้ามา จึงอดไม่ได้ที่จะลอบคาดเดาเอาเองว่าหากมิใช่
เด็กหนุ่มผู้นี้กำลังวางท่าโอหัง ก็คงเป็นเพราะฝ่าบาทมีแผนการอย่างอื่น

เมื่อเหอเสากราบไหว้เสร็จก็ตรัสถามผู้ติดตามทั้งซ้ายขวาวว่า
"เล่อเยี่ยอยู่ที่ใด"

ไป่กงกงกล่าว "ทูลฝ่าบาท เพราะฐานะของเล่อเยี่ยไม่กระจ่าง จะให้
อยู่ที่ไหนขณะพระองค์สักการะศาลบรรพทิศตรีศูย์นั้นไม่มีใครเหมาะสม จึงให้
คุณเฝ้ารอเรียกตัวอยู่ที่นอกประตูหาชิงพะยะค่ะ"

เหอเสาตรัส "เรียกเขาเข้ามาโดยเร็ว"

เล่อเยี่ยคุกเข่าอยู่นอกประตูหาชิงเกือบสองชั่วยาม หากมิใช่เพราะ
เจาหยวนใช้วิชาเวทคลายเส้นและกระตุ้นโลหิตที่เรียนจากซางจิ้งมาช่วย
เอาไว้ เกรงว่าตอนนี้เขาก็คงเดินไม่ไหวแล้ว

ในที่สุดก็เห็นเงาร่างของไป่กงกงเร่งฝีเท้าเดินมา เล่อเยี่ยรู้สึกท้อแท้กับ
"ได้รับอภัยโทษจึงถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "จะอยู่ในราชสำนักได้ จำเป็นต้อง
มีสองขาที่แข็งแรงสินะ"

หลินชิงปลอบเขา "ตอนนี้คุณเข้าไปก่อน วันหลังผู้อื่นก็จะได้คุณเข้า
ให้เจ้าแล้ว"

เล่อเยี่ยคิดในใจว่าข้าไม่อยากให้คุณเข้าให้ผู้อื่น และก็ไม่ได้ให้คุณ

คุกเขาให้ช้า

ไปกองกองเดินมาถึงตรงหน้าเขาและถ่ายทอดคำสั่ง เล่อเยวี่ถึงได้ลุกขึ้นและรีบตามอีกฝ่ายไปยังศาลบรรพทิศตรี

เมื่อเล่อเยวี่ปรากฏตัวท่ามกลางสายตาของเหล่าขุนนาง ความโกลาหลก็ปรากฏขึ้นอย่างเงียบๆ

ในช่วงหลายวันมานี้มีข่าวลือเกี่ยวกับเล่อเยวี่มากมายนับไม่ถ้วน บรรดาขุนนางต่างได้ยินมาไม่น้อย ทว่าพอได้เห็นจริงๆ ก็พบว่าเล่อเยวี่เป็นเพียงเด็กหนุ่มที่อายุสิบเจ็ดสิบแปดคนหนึ่งเท่านั้น คิ้วเรียวดูกระเป๋าสองข้างคมชัด หัวทั้งร่างแผ่กลืนอายอย่างชาวชนบทธรรมดาๆ เขาสวมชุดคลุมยาวผ้าไหมสีม่วงอ่อน เข้าคู่กับเกี้ยวหยก ทุกอย่างที่มีประดับอยู่บนตัวราวกับว่าหยาบเขี้ยวมา ชายเสื้อของชุดคลุมยาวค่อนข้างยาว ไม่เหมาะกับการก้าวเดินที่รวดเร็วราวกับจะเหวี่ยงเหินของเขา เล่อเยวี่เดินตามไปกองกองไปด้วยจังหวะก้าวสะเปะสะปะจนถึงด้านล้างบันไดหยก ก่อนจะคุกเข่าลงโขกศีรษะให้ฝ่าบาท กิริยามารยาทดูงอแง จนเหล่าขุนนางที่มองดูต่างลอบส่ายหน้าในใจ

เฟิงอู่กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "จอมยุทธ์น้อยเล่อมาในครั้งนี้เตรียมการระแวดระวังมากมายทีเดียว ช่างละเอียดรอบคอบนัก"

เล่อเยวี่หัวเราะว่า "ราชครูชมเกินไปแล้วขอรับ"

ที่ด้านหลังฝั่งซ้ายมือของเขามีเจาหยวนยืนอยู่ ส่วนฝั่งขวามือเป็นหลินชิง อึ้งเจ้ออยู่ตรงกลาง ตู้หฺยวนยังให้ช่างจิ้งมากับพวกเล่อเยวี่โดยเฉพาะ โดยหมอบนอนอยู่บนบ่าของเจาหยวน

เหล่าขุนนางที่อยู่ในที่นั่งมองไม่เห็นพวกมัน เห็นก็แต่ราชครูผู้หยิ่งผยองมาแต่ไหนแต่ไรกล่าววาจาถากถางเล่อเยวี่อย่างไม่อาจทนสงบนิ่งได้ ส่วนเล่อเยวี่ก็ตอบได้ฉะฉานองหนัก ดูท่าว่าเด็กหนุ่มผู้นี้จะไม่ธรรมดาอย่างที่เห็น

ภายนอกจริงๆ เหล่าขุนนางต่างกระปรีะกระเป่าขึ้นมาและมองดูอย่างตื่นเต้น
 เหนือเสาลูกขึ้นยืนจากที่ประทับ "นับตั้งแต่เราสืบทอดบัลลังก์ก็ทำตัว
 ไม่เอาไหน อีกทั้งไร้ทายาทสืบทอด ทำให้ละอายใจต่อดวงวิญญาณของ
 จักรพรรดิไท่จู จักรพรรดิไท่จง และจักรพรรดิพระองค์อื่นๆ ยิ่งนัก โชคดี
 ที่ได้เหอเจินที่เอื้ออารมีคุณธรรมเป็นองค์รัชทายาท เราจึงรู้สึกโล่งใจ
 แน่นนอนว่าเมื่อได้ยินว่ามีสายเลือดเชื้อพระวงศ์สกุลเหอหลงเหลืออยู่ใน
 หมู่สามัญชน เราตกใจและยินดีเหลือล้น คิดว่าบรรพชนที่รียกปักคุ่มครอง
 จึงสั่งให้นานจวินต้องตั้งขึ้นไปตามหาพากลับมา และเพื่อไม่ให้ผิดพลาด
 จึงได้จัดพิธีพิสูจนต่อหน้าป้ายวิญญาณของจักรพรรดิไท่จู จักรพรรดิ
 ไท่จง รวมถึงจักรพรรดิพระองค์ก่อนๆ เหล่าขุนนางล้วนเป็นพยาน หวังว่า
 บรรพชนที่รียกจะคุ้มครองเราให้กำจัดตัวปลอม แยกแยะได้กระจ่างและ
 ถูกต้อง รับสายเลือดสกุลเหอที่แท้จริงเข้าสู่ราชวงศ์"

ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้ยกเว้นเผิงอู่ต่างไขกตริระค่านับอีกครั้ง
 เหนือเสาดร峙 "ในเมื่อวันนี้ราชครูเผิงอู่อยู่ที่นี้ พิธีพิสูจนในครั้งนี้ให้
 ราชครูเป็นผู้ดำเนินเถิด"

เผิงอู่ค้อมกายน้อมรับบัญชา
 เลื้อยไต่ขึ้นบันไดหยกตามหลังเผิงอู่ไป แต่เผิงจะเหยียบ
 บนขั้นที่สอง ลู่ๆ เจาหยวนที่อยู่ด้านหลังก็ลอยกระเด็นอย่างรุนแรงและ
 กลิ้งล้มไปบนพื้น

อึ้งเจ๋อที่อยู่ด้านหลังเลื้อยไต่ขึ้น "อย่าหันหลัง เดินต่อไปข้างหน้า"
 เลื้อยไต่ขึ้นดังนั้นจึงเดินขึ้นบันไดไปต่อที่ละก้าว เจาหยวนที่อยู่
 ด้านล่างบันไดพยายามลุกขึ้นและเห็นเพิงงยังยืนมองอยู่กลางอากาศ

หลินชิงกระโดดโหรงขึ้นมา "เจ้าหงส์น้อย เป็นเจ้าเล่นสกปรกจริงๆ
 ด้วย!"

เฟิงถงยกมูมปาก "เปล่า ข้าแค่มาชมความครึกครื้น เลยถือโอกาส
รู้สึกหน่อยว่าน้องเจาจะผ่านด่านศาลบรรพกษัตริย์นี้ได้หรือไม่ ดูท่าจะยัง
ไม่ได้สินะ"

ท่ามกลางแสงอรุณ รูปสลักพญางูหงส์ขนาดมหึมาที่อยู่ภายใน
เปล่งประกายเรืองรอง แม้เป็นปราการแข็งแกร่งคลุมศาลบรรพกษัตริย์
เอาไว้

เจาหยวนเดินไปข้างหน้า ครั้นมันเหยียบลงบนบันไดหยกก็ถูก
ปราการแสงดีดกระเด็นออกไปอีกครั้งทันที

เฟิงถงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ฝ่าบาทสั่งให้พวกข้าไม่ต้องใส่ใจ เพราะว่า
ต่อให้พวกเจ้าเข้าวังมา สิ่งที่อยู่ในศาลบรรพกษัตริย์ บนแท่นบูชา และ
เป็นที่บูชากราบไหว้ก็ยังคงเป็นเทพพญางูหงส์อย่างพวกข้า รูปสลักใน
ศาลบรรพกษัตริย์ได้รับบุญบูชานับไม่ถ้วนจนกลายเป็นจิตแห่งเทพ
บุคคลต่างเผ่าที่ไม่ได้รับการยอมรับล้วนไม่อาจเหยียบย่างเข้ามาใน
ศาลบรรพกษัตริย์ได้ นี่มีชีพพลังเวทของพวกข้าเทพพญางูหงส์ แต่คือ
ความศรัทธาและการบูชาของมนุษย์"

มันก้มมองเจาหยวนที่อยู่ข้างล่าง

เจาหยวนค่อยๆ ลุกขึ้นมาอีกครั้ง ในใจมันรู้สึกถึงความอับยศ
อย่างสุดซึ้ง

นี่เป็นครั้งแรกที่มันได้ล้มรสความอับยศจากการถูกกีดกันเพราะ
ไม่เป็นที่ยอมรับในฐานะเทพผู้พิทักษ์ ความหนาวเหน็บของความเสียใจ
กับไพร่ของโทสะโอบล้อมร่างของมัน หลอมรวมเข้าด้วยกันอย่าง
น่าประหลาด ก่อนจะห่อหุ้มมุกมังกรเอาไว้

หลินชิงเองก็ไร้หนทางช่วย ปราการแสงนี้เกิดขึ้นจากการที่เชื้อพระวงศ์
ของมนุษย์ละทิ้งมังกรหันมาบูชาหงส์ ตัวนางเดินผ่านไปได้ แต่ไม่อาจช่วย

เจาหยวน

นางมองไปทางเล่อเยวี่ที่ยืนอยู่บนบันไดหยกหน้าประตูศาลบรรพกษัตริย์ มีเพียงต้องให้เล่อเยวี่กลายเป็นจักรพรรดิและตั้งรูปสลักมังกรบนแท่นบูชาแทนที่หงส์ ปราการแสงนี้จึงจะหายไป มีเพียงเช่นนี้เทพมังกรผู้พิทักษ์ถึงจะกลับมารุ่งโรจน์ได้อีกครั้งอย่างแท้จริง

เล่อเยวี่ยืนหันข้างอยู่หน้าประตูศาลบรรพกษัตริย์พลางชำเลื่องมองเจาหยวนที่ถูกปราการแสงดีดออกไป หย่งไต้ยิ่นเพิ่งงกกล่าวเยาะเย้ยมือเล่อเยวี่กำมัดแน่นอย่างเหลืออด ชางจึงจากที่กอนหน้านี้อยู่บนบำของเจาหยวนมานอนหมอบอยู่บนบำของเขาแทน พร้อมเอ่ยปากเตือนว่า "เจ้าหนุ่ม หากเจ้าลงมือตอนนี้ ไม่เพียงจะช่วยไม่ได้ กลับกันอาจทำให้การใหญ่ยึดเยื่อได้"

เจาหยวนยืนอยู่ด้านล่างบันได เงยหน้ามองเล่อเยวี่จากไกลๆ

แม้เจาหยวนจะเป็นเพียงมังกรตัวหนึ่ง ทว่ามีคุณธรรมนำมิตร เป็นเสมือนพี่น้องที่ดีต่อกันมาโดยตลอด ติดตามเขาไปทุกหนแห่ง พยายามทำทุกอย่าง และให้สัญญาเสมอว่า 'ข้าจะแข็งแกร่งขึ้น ข้าจะช่วยเจ้า'

ทว่าเวลานี้เขาที่ยืนอยู่ตรงนี้ก็กลับไม่อาจทำให้เจาหยวนมายืนอยู่เคียงข้างได้ เล่อเยวี่ชำเลื่องมองรูปสลักพญางูหงส์ขนาดมหึมาที่อยู่ภายในศาลบรรพกษัตริย์อย่างเยือกเย็น และตั้งใจว่าสักวันหนึ่งเขาจะต้องทำลายมันด้วยมือของตัวเองให้ได้

เผิงอู๋ที่ยืนอยู่ข้างในริมฝีปากผุดรอยยิ้มเย้ยหยันขึ้นมาบางๆ "จอมยุทธ์น้อยเล่อ เหตุใดจึงนั่งลงไปเสียเล่า"

อั้งเจ้อเอามือไพล่หลังด้วยท่าทางเกียจคร้าน ก่อนเอ่ยอย่างเนิบช้าว่า "ของเด็กเล่นพวกนี้ขัดหูขัดตานัก น่าตีให้แตกยิ่ง"

ชางจึงยังไม่ทันจะยั้งไว้ อั้งเจ้อก็สะบัดแขนเสื้อ 'เพลิง' ปราการแสง

ปริแตกและเกิดลมพายุโหม ทุกคนต่างยืนไม่มั่น เหล่าขุนนางตกตะลึง ป้ายวิญญาณของจักรพรรดิพระองค์ก่อนๆ ต่างโยกไหว เศษไม้ชิ้นใหญ่ ร่วงหล่นลงมาจากหลังคาของศาลบรรพทิศตรี

ชั้นที่น้อยหลายคนกลัวจ่อเข้าไปประคองเหวเสา เฝิงอู่และเฟิงตง กลับเผยแพร่ยืมยืมติดออกมา

หลินชิงเข้าใจในทันใด นางกระแทกเท้าพลงเอ่ย "จบเห่ มังกรเฒ่า ถูกหลอกให้ติดกับแผนชั่วแล้ว!"

ในกลุ่มขุนนางมีคนร้องตื่นตกใจ "ทัณฑ์สวรรค์ นี่คือนักโทษสวรรค์! จักรพรรดิไท่จู่และจักรพรรดิไท่จงทรงล่าแดงฤทธิ์แล้ว!"

"เล่าเหยี่ยผู้นี้จะต้องเป็นโจรที่แอบอ้างมาก่อวุ่นวายชั่วเป็นแน่!"

"จักรพรรดิไท่จงและจักรพรรดิไท่จู่ทรงไม่ยอมให้มีผู้ใดมาแอบอ้าง เป็นเชื้อพระวงศ์ จึงล่าแดงฤทธิ์พิโรธแล้ว!"

องค์รัชทายาทคุกเข่าลงกับพื้น "ขอจักรพรรดิไท่จู่และจักรพรรดิไท่จง โปรดระงับโทษ เสด็จพ่อ สวรรค์ลงทัณฑ์แล้ว โปรดจับกุมตัวเล่าเหยี่ยผู้นั้น ออกไปทางประตูเหมิน สับร่างประจาน เพื่อระงับไฟโทษของสวรรค์ เบื้องบนและบรรพทิศตรีภัยจะยะคะ!"

เหอเสาลงจากเหล่าชั้นที่ประคองและผืนยืนด้วยตนเอง คิดในใจว่า หรือเรื่องที่เรากำลังจะไม่เป็นที่ยอมรับของสวรรค์และบรรพบุรุษจริง?

เขาร้องตะโกนเสียงดัง "ใครก็ได้ จับเล่าเหยี่ยไว้!"

คำว่า 'จับไว้' เฟิงจะออกจากปาก ทันใดนั้นเองก็มีสายฟ้าจาก กลางอากาศฟาดลงมาตรงหน้าทหารองครักษ์ที่กำลังจะกรูเข้ามา ขณะเดียวกันเจ้าหยวนที่อยู่ด้านล่างบันไดก็กลายร่างเป็นมังกรสีทอง ทะยานขึ้นไปบนฟ้า รวบรวมจะยึดครองสวรรค์ทั้งเก้าชั้น

มังกรทองร้องคำรามเสียงดังกังวาน สายลมพัดพาเมฆดำทะมึน

ออกไป ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ลมสงบ แผ่นดินนิ่งสงบ ศาลบรรพทิศตรี
ก็หยุดสิ้นไหว ท่ามกลางผืนฟ้าสีคราม แสงอรุณสีทองสาดส่องลงมาตกลง
บนร่างของเลอเวียที่ยืนอยู่หน้าศาลบรรพทิศตรี

เหอเสา องค์รัชทายาท รวมไปถึงคนอื่นๆ ที่อยู่ ณ ที่นี้ต่างก็ค่อยๆ
ตั้งสติและยืนให้มั่น พวกเขาองไม่เห็นมังกรสีทอง และไม่ได้ยินเสียงมังกร
คำราม ทว่าพวกเขามองเห็นเลอเวียที่ยืนอยู่บนบันไดหยกท่ามกลาง
แสงสว่างเปล่งประกาย รวากับว่าแสงอรุณสีทองจางๆ ได้กลายเป็นชุดคลุม
มังกร ลำแสงสีรุ้งที่สะท้อนหักเหจากกระเบื้องแก้วของศาลบรรพทิศตรี
เป็นพระมาลาของจักรพรรดิ

ตั้งหนานต้องจัดระเบียบอารมณ์ก่อนจะคุกเข่าลงกับพื้น "ฝ่าบาท
ตามความเห็นอันโง่เขลาของกระหม่อม นี่มิใช่ทศทศสวรรค์ แต่เป็นเมตตา
จากเบื้องบน เป็นลางดีที่จักรพรรดิไท่จู จักรพรรดิไท่จง รวมถึงจักรพรรดิ
พระองค์ก่อนๆ สวรรคตทศทศอันวยพระยะคะ"

องค์รัชทายาทหน้าเปลี่ยนสี "เกิดลมพายุครั้งมืดฟ้ามัวดิน
ศาลบรรพทิศตรีสิ้นสะเทือน ป้ายวิญญาณของบรรพบุรุษพิโรธสิ้นไหว
นี่เรียกว่าลางดีหรือ"

ตั้งหนานต้องกล่าว "เกิดพายุแผ่นดินไหว เป็นเพราะสวรรค์เบื้องบน
และดวงวิญญาณของบรรพทิศตรีรับรู้ได้ถึงการณ์ จากนั้นสวรรค์
จึงส่งนิมิตหมายมงคลลงมา แสงแห่งโชคเป็นสัญลักษณ์แห่งสิริมงคล
ทำนายได้ว่าแผ่นดินด้านล่างจะต้องรุ่งเรืองอีกครั้งเป็นแน่ กระหม่อมขอแสดงความ
ยินดีต่อฝ่าบาทด้วยพะยะคะ"

เหอเสาเผยให้เห็นท่าที่ปีติยินดี เขากะแอมเล็กน้อยก่อนจะมอง
เลอเวียที่อยู่ข้างกาย ในที่สุดหัวใจก็สงบลง

อันชุนต้องก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งและเอ่ยว่า "ข้าเคยได้ยินว่า

ตั้งหนานอ่องไม่เชื่อเรื่องเทพผีปีศาจ เหตุไฉนนี่จ้ะ ถึงได้มีความเห็นเช่นนี้เล่า"

ตั้งหนานอ่องแยมั้ม "กระหม่อมไม่เชื่อเรื่องเทพผีปีศาจ แต่เชื่อในสววรรค์พะยะค่ะ"

เหอเสาแยมั้มสรวลและตรัสว่า "ไม่เชื่อเรื่องเทพผีปีศาจแต่เชื่อในสววรรค์เป็นถ้อยคำที่ดีนัก! ที่ตั้งอ่องกล่าวมีเหตุผล"

อันขุนอ่องรวบชุดและคุกเข่าลง "ฝ่าบาท เลอเยวี่แปลกประหลาดผิดปกติ จะต้องมิใช่สายเลือดเชื้อพระวงศ์แน่ ตอนอยู่ที่เมืองจิวอี้ กระหม่อมเห็นเขาใช้มังกรปีศาจทำวิชาอาคม มอมเมาราชฎากร คนผู้นี้จะปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้เด็ดขาดพะยะค่ะ หากฝ่าบาททรงเห็นแก่คุณธรรมจะไว้ชีวิตเขาก็ได้ แต่ต้องเนรเทศออกไปนอกด่านและอย่าให้หวนคืนราชสำนักตลอดชีวิต"

เหอเสาตรัส "มู่อ่องมีใจรักดี เราย่อมรู้ แต่ตอนนี้สถานการณ์แบ่งเป็นสองฝ่าย แต่ละคนยึดถือคำพูดของตน คนหนึ่งบอกเป็นกลางร้าย คนหนึ่งบอกเป็นกลางดี เราเองก็ไม่อาจตัดสินได้ มีเพียงรอหลังจากพิสูจน์แล้วเท่านั้นจึงจะรู้ เรามีพระราชโองการแต่แรกแล้วว่าหากเลอเยวี่หลอกลวงว่าเป็นสายเลือดเชื้อพระวงศ์ ให้ลากตัวออกทางประตูอุ้มหิน ดำเนินโทษประหารโดยการสับร่างและนำกระดูกไปแขวนไว้ที่ป้อมเมืองหนึ่งเดือน เพื่อมิให้เอาเป็นเยี่ยงอย่าง หรือขุนนางมู่สงสัยว่าเราจะกล้าปกป้องเลอเยวี่ต่อหน้าป้ายวิญญานของบรรพบุรุษ?"

อันขุนอ่องไขกศิระชะ "กระหม่อมมิกล้าพะยะค่ะ"

เหอเสาตรัสต่อ "อีกอย่าง เรื่องที่เลอเยวี่ใช้มังกรปีศาจร้ายวิชาอาคมเกรงว่าจะเป็นข่าวลือ เบื้องหน้ารัฐปลั้กเทพพญาหงส์ในศาลบรรพกษัตริย์ก็มีราชครูอยู่ ถึงมีมังกรอยู่บนโลกจริงๆ แล้วจะก่อความวุ่นวายที่นี้ได้อย่างไร"

อันชุ่นอ่องไม่กล่าววาจาอีก

ปรากฏแสงของเทพพญางูหงส์กลับมาเป็นดังเดิม เล่อเยวี่ยมองขึ้นฟ้า เห็นเงาหยวนที่อยู่ในร่างคนยืนอยู่บนยอดเมฆลิบๆ มองมาทางนี้จากนอกปรากฏแสง

แม้จะเข้าศาลบรรพกษัตริย์ไม่ได้ และแม้ว่าตอนนี้จะยังไม่มีคนสักการะ แต่มันคือเทพผู้พิทักษ์ของเล่อเยวี่ย มันจะต้องช่วยเขาให้ได้

พิธีพิสูจน์สายเลือดเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ ไปกงกงยกถาดใบหนึ่งเข้ามา ด้านบนมีขามหยกซึ่งบรรจุน้ำสะอาดวางอยู่ และก็มีเม็ดด้ามเล็กวางอยู่บนผ้าตัวนสีเหลือง

เหอเสาหยิบเม็ดขึ้นมา ขณะจะลงมือกรีดนิ้ว จู่ๆ ผิงอู่ก็เอ่ยขึ้นมาว่า "ช้าก่อนพะยะค่ะ" และเดินเข้ามายกขามหยกขึ้น "ฝ่าบาท เพื่อป้องกันเหตุผิดพลาด ทางที่ดีน้ำในขามควรเปลี่ยนเป็นน้ำค้างสวรรค์ที่อยู่นอกแท่นบูชา ดีหรือไม่พะยะค่ะ"

จักรพรรดิพระองค์ก่อนๆ ของราชวงศ์อิงเล่อมโกลีในวิชาเต๋า ที่นอกศาลบรรพกษัตริย์จึงมีรูปสลักนกกระเรียนเขียน ปากคาบถ้วยสำริดรองรับน้ำค้างสวรรค์เพื่อนำมาใช้ปรุงยาลูกกลอน

ในที่สุดก็เกิดสถานการณ์ที่เหอเสากังวลที่สุด เขาวางอุบายไว้ในน้ำขามนี้ ต่อให้หยดเลือดคนลงไปหนึ่งหยดและเลือดหมูหนึ่งหยด มันก็จะหลอมรวมเข้าด้วยกันได้อยู่ดี แต่หากเขากล่าวว่าไม่เห็นด้วยก็จะต้องถูกเปิดโปงแน่ จึงทำได้เพียงตรัสอย่างนิงสงบว่า "ราชครูกล่าวมีเหตุผลทำตามที่ท่านว่าเถอะ"

เล่อเยวี่ยเฝ้าสังเกตสีหน้าของเหอเสา คิดในใจว่าเดาไม่ผิดจริงๆ น้ำในขามมีการวางอุบายเอาไว้ แต่ดูก็รู้แล้วว่าจักรพรรดิมิใช่คนโง่ปด

เป็นปกติ ตอนที่ตรัสว่า 'ราชครูกล่าวว่ามีเหตุผล' หน้าก็ซีดไปหมดแล้ว

เล่อเยวียคิดไม่ตก เฝิงอู๋รู้ว่าอิงเจ้อกับซางจิงอยู่ที่นี้ การทดสอบนี้เขาจะต้องผ่านไปได้นะ เหตุใดยังต้องมีการเปลี่ยนน้ำอีก

หรือนี่เป็นเพียงการข่มขู่จักรพรรดิเอาสนุกเท่านั้น?

เฝิงอู๋ประคองชามหยกมาถึงนอกศาลบรรพชาศรัยแล้วเปลี่ยนเป็นน้ำค้างสวรรค์ที่อยู่ในถ้วยสำริด

เหอเสาสงบจิตใจแล้วใช้มีดกรีดนิ้วหยดเลือดลงไปนชาม เล่อเยวียรับมีดมากรีดนิ้วต่อ เลือดหยดตามลงไปนชาม

เหอเสามองเล่อเยวียแวบหนึ่งอย่างอดไม่ได้ ในใจคิดว่าครั้งนี้ได้แต่ต้องดูที่ชะตาเจ้าแล้ว

บนกระดองของซางจิงเปล่งแสงสีเขียวจางๆ เลือดของเล่อเยวียแทรกซึมเข้าไปนหยดเลือดของเหอเสา เพียงพริบตาเลือดทั้งสองหยดก็หลอมรวมเข้าด้วยกันกลายเป็นหยดเลือดขนาดใหญ่กลิ้งลงไปนอนอยู่ก้นชามที่ใส่น้ำไว้

ไปกงกงและขันทีน้อยที่อยู่ด้านข้างรีบคุกเข่าลงกับพื้นก่อนใคร พร้อมน้ำตาไหลอาบแก้ม "ขอแสดงความยินดีกับฝ่าบาทด้วยพะยะค่ะ สวรรค์คุ้มครอง บรรพชาศรัยสำเร็จแล้ว!"

เหล่าขุนนางที่อยู่นอกตำหนักต่างคุกเข่าลงและร้องทรงพระเจริญเสียงดังกึกก้อง

เหอเสาทังตงตะลึงทั้งยินดี แทบไม่อยากจะสยตาทายของตนเอง สวรรค์เบื้องบนคุ้มครองและจักรพรรดิไท่จู่สำเร็จจริง ๆ หรือว่าเล่อเยวียจะเป็นสายเลือดสกุลเหอจริง?

อารมณ์ของเขาปั่นป่วนชั่วขณะจึงโอดไอ้โลกขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้ กระนั้นก็ยังสั่งให้ไปกงกงประคองชามหยกไปให้เหล่าขุนนางตรวจสบดู

เผิงอู่เพียงยืนอย่างนิ่งเฉยอยู่ด้านข้าง เดิมทีเล่อเยวี่คิดว่าอีกฝ่ายต้องเล่นเหลี่ยมไม่มากก็น้อย ไม่นึกว่าทุกอย่างจะราบรื่นเช่นนี้

ไปกงกงประครองเถาใส่ขามหยกเดินลงบันได แต่ทันใดนั้นเหยี่ยวตัวหนึ่งได้พุ่งมาจากฟ้า กรงเล็บที่ห่อหุ้มด้วยสายฟ้ามุ่งเป้าไปที่ไปกงกง เจาหยวนเห็นดังนั้นจึงรีบปล่อยดวงแสงออกไปสกัดทันที ไปกงกงร้องไห้ออกด้วยความตกใจ สองมือเผลอปล่อยเถา เจาหยวนพุ่งลงไปเพื่อจะรับขามหยกไว้ แต่กลับถูกปรากรแสงดีดออกไปอย่างแรง และถูกของแหลมคมบางอย่างแทงเข้าข้างหลัง สถิตสัมปชัญญะมันดับวูบก่อนจะตึงจากกลางอากาศลงสู่พื้น

ทุกอย่างเกิดขึ้นในพริบตาเดียว หลินชิงสบถก่อนจะสะดุ้งออกไปด้วยความโกรธเกรี้ยว ชางจึงจะร้ายวิชาเวทแต่ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ทุกคนเห็นเพียงขามหยกร่วงหล่นลงบันไดและแตกเป็นเสี่ยงสิ่งที่ยาวราวๆ หนึ่งซื่อร่วงหล่นลงบนพื้น

องค์รัชทายาทตะโกนลั่น "มังกร เป็นมังกร! เล่อเยวี่ผู้นั้นรู้วิชาमारอย่างที่คุณคิดไว้จริงๆ! เร็วเข้า! คู่มกัณฝาบาท! จับเขาไว้!"

เงาพญาหงส์สีแดงเพลิงปรากฏกายกลางอากาศและตรงดิ่งไปยังมังกรน้อยที่อยู่บนพื้น มีคนร้องตะโกนเสียงหลง "เป็นเทพพญาหงส์! เทพพญาหงส์สีแดงฤทธิ์กวาดล้างมารปีศาจแล้ว!"

แสงเพลิงและแสงสีเขียวสกดร่างของพญาหงส์ไว้ ชางจึงช่วยเจาหยวนขึ้นมา หลินชิงสะดุ้งแล้วไปทางพญาหงส์สีแดงอีกครั้งพร้อมเอ่ยอย่างเกรี้ยวกราด "ให้มังกรเฒ่าลงมือเถอะ!"

พญาหงส์สีแดงหายวับไปจากกลางอากาศ หลินชิงแหงนหน้ามองอีกครั้งก็เห็นเพิงถงกลับสู่ร่างมนุษย์แล้วและกำลังยืนดูอยู่บนฟ้า

เพิงถงใช้นิ้วหนีบแสงของหลินชิงเอาไว้ และเอ่ยสั้นน้ำจิงจิง

"แม่นางหลิน เรื่องนี้ข้ามิได้เป็นคนวางแผนจริงๆ"

หลินซึ่งตะคอกอย่างโกรธเกรี้ยว "เจ้ายังจะหลอกข้าอีกหรือ!"

เฟิงถงเฟิงมองเข้าไปในศาลบรรพกษัตริย์

ในศาลบรรพกษัตริย์เฟิงอุ้มองดูเล่อเยวี่และอิงเจ้อด้วยรอยยิ้ม
"รู้หรือไม่ว่าครั้งนี้พวกเจ้าแพ้ตรงที่ใด"

อิงเจ้อขมวดคิ้ว พริบตาเดียวฟ้าดินก็มีดสลับราวกับเป็นยามราตรี
เฟิงอุ้ยยังคงยิ้ม "พวกเจ้าแพ้ตรงที่เรื่องบางเรื่องพวกเจ้าคิดว่าข้าจะไม่ทำ
แต่ข้าทำอะไรเล่า"

ทันใดนั้นเองเล่อเยวี่ก็รู้สึกเย็นวาบตรงทรวงอก มีดที่ใช้กรีดนิ้ว
เมื่อครู่ถูกเฟิงอุ้มแทงเข้าที่อกซ้ายของเขา

เฟิงอุ้ไม่ได้ใช้พลังเวท

แต่ไรมาไม่มีเทพเซียนสักตนที่ไม่ใช้พลังเวทและใช้เพียงอาวุธ
ของมนุษย์ลอบทำร้ายมนุษย์

แต่เฟิงอุ้กระทำเช่นนี้ ทำให้อิงเจ้อคาดไม่ถึง

เฟิงอุ้เอ่ยกับอิงเจ้อด้วยรอยยิ้มว่า "ผู้สูงส่งประมาทเกินไปแล้ว"

เงาหยวนที่อยู่มือของซางจิ้งร้องไหยหวนเสียงแหลม มันพุ่งออกไป
ชนกระแทกปราการแสงของศาลบรรพกษัตริย์ทั้งที่เกล็ดชุ่มไปด้วยเลือด
จนเข้าไปข้างในได้ ยามนี้ผนังทั้งสี่ด้านและหลังคาของศาลบรรพกษัตริย์
พังลงมาทั้งหมด เฟิงอุ้บินขึ้นไปยังท้องฟ้าและได้เฟิงถงรับเอาไว้ อิงเจ้อเองก็
ค่อยๆ ทะยานขึ้นไปกลางอากาศ

เฟิงอุ้เช็ดเลือดตรงมุมปากพลางเอ่ย "มังกรอิงหลงผู้สูงส่ง...ต่อให้
ท่านสังหารข้าในตอนนี้ก็ช่วยชีวิตมนุษย์ผู้นั้นกลับมาไม่ได้แล้ว"

เหล่าขุนนางที่อยู่บนพื้นดินแตกกระเจิงกันอย่างอกสั่นขวัญแขวน
บรรดาชนที่น้อยกรูกันเข้าไปล้อมเหอเสาที่ชวนเซ่นถอยไปตรงราวรั้วของ

ศาลที่เหลืออยู่ องค์รัชทายาทและอันชุ่นร้องระงอนอย่างอีกเหมียว
ให้จับปีศาจ อีกทั้งยังมีเสียงเกรียวกราดของหลินชิงและเสียงกระวนกระวาย
ของซางจิ้ง

ทว่าเล่อเยวี่รู้สึกว่เสียงอันสับสนวุ่นวายเหล่านี้ยิ่งเตือนรางมากขึ้น
เรื่อยๆ เขาค่อยๆ ล้มลงพื้นไป

ที่แท้เขาก็จะตายอยู่ที่นี้โดยไม่กระจำงในสิ่งใดเลย

ทั้งมิได้เป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งมิได้เป็นจักรพรรดิ

และก็จะตายอย่างน่าสมเพชถึงเพียงนี้

ดูท่าว่าชะตาของเล่อเยวี่ก็คือชะตากรรมใดๆ แม้จะได้พบมังกร
ได้พบกิเลน มีเทพผู้ยิ่งใหญ่คุ้มครอง แต่ที่น่าสมเพชก็ยังคงน่าสมเพช
มีบางอย่างล้อมรอบกายเขาอย่างแน่นหนา เล่อเยวี่รับรู้ได้ในความ
รางเลือนว่าเป็นเงาหยวน

เขาพยายามพูดออกมาว่า "ขอโทษด้วย...เรื่องนี้...น่าสมเพชเกินไป
จริงๆ...รอช้าตายแล้ว...เจ้าค้อยหาคนที่เข้าทำกว่านี้สักหน่อยก็แล้วกัน
นะ..."

เสียงร้องโหยหวนอันโศกเศร้าของมังกรสะท้อนฟ้าสะท้อนดิน

เล่อเยวี่สะลึมสะลือ รู้สึกเหมือนตนเองกำลังลอยขึ้นและตกลงมายัง
ที่แห่งหนึ่ง มีคนพูดคุยกันเสียงเบาๆ อยู่ที่ริมหูของเขา

หรือว่าข้ามาถึงยมโลกแล้ว?

เล่อเยวี่พยายามขยับตัวแล้วลืมตาโผล่ขึ้นมา ทันใดนั้นเขาก็เห็น
ใบหน้าอันคุ้นเคยจ่ออยู่ตรงหน้า

ใบหน้าดวงนั้นเอยกับเขาด้วยรอยยิ้มเป็นมิตรว่า "สหายนักพรต
ได้พบกันอีกแล้ว เหตุใดท่านถึงมาอยู่ที่นี่ได้เล่า"

เล่อเยวี่ยแต่งตัวลุกขึ้นแล้วมองไปรอบๆ

ห้องฟ้าสีคราม เมฆสีขาว ต้นไม้ใบหญ้าสีเขียว อีกทั้งมีแมลงวัน
สองตัวบินตอมร่างเขาดังนี้ๆ

เขาเอานิ้วเข้าปากแล้วกัดอย่างแรงทีหนึ่ง ความเจ็บแล่นปราด
จนต้องสูดปาก

จากนั้นเขาก็คิดว่าทอกซ่ายและพบว่าใต้ฝ่ามือมีบางอย่างคันขยุกขยิก
เมื่อเล่อเยวี่ยล้วงมือเข้าไปในอกก็สัมผัสได้ถึงร่างมังกรอันเย็นเยียบของ
เจาหยวน เขาจับมันออกมาชูขึ้นตรงหน้า กรงเล็บมังกรน้อยขยับ ก่อนจะ
บิดร่างกายสองทีและค่อยๆ ลืมตาขึ้น มันมองเขาอย่างสับสนงุนงง

เป็นเจาหยวนไม่ผิดแน่

จึงเหยย่นมือไปลูบตัวเจาหยวน "พี่เล่อ สหายมังกรของท่านตัวนี้
ยังน่ารักเหมือนเดิมนะ"

เจาหยวนสะบัดหัวและมองเล่อเยวี่ยอีกครั้ง หัวของมันพลัน
เปล่งประกายสีทองและแปลงเป็นคน ก่อนคว้าสาบเสื่อของเล่อเยวี่ยไว้

เล่อเยวี่ยเอ่ยอย่างระอ้าใจว่า "เจ้าไม่ต้องแหวกพิสุจน์อันใดทั้งนั้น
เมื่อครูู้ข้าเพิ่งดูเอง ไม่มีบาดแผลอันใด" ทว่ารอยแผลจากการหยดเลือด
นับญาติที่ทิ้งไว้บนนิ้วมือซ้ายกลับยังคงอยู่

จึงเหยาถามอย่างสงสัย "พี่เล่อบาดเจ็บหรือ"

เล่อเยวี่ยกุมหน้าผากตนเอง "เปล่า ดูเหมือนว่าตอนนี้จะไม่เป็นไรแล้ว
ที่จริงข้าคิดว่าข้ากลายเป็นผีไปแล้วเสียอีก"

จึงเหยาเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง "แต่ว่าพี่เล่อ วิชาคาถาจารย์ของท่าน
สูงส่งจริงๆ วันนั้นที่อยู่ในสำนักของข้า ท่านกับน้องมังกรตกลงไปในสระน้ำ
แล้วก็หายไป ข้าหาอย่างไรก็ไม่เจอเลย"

เล่อเยวี่ยหัวเราะฮาๆ "นั่นนะ...ข้าอาจจะมีการป่วยแปลกๆ เล็กน้อย

มักจะไม่วันทัวว่าตัวเองทำอันใดลงไป...อ้อใช่ พี่ชิงเหยา ที่นี่คือที่ใดหรือ"

ชิงเหยามองเขาอย่างสงสัย ก่อนจะเอ่ย "หรือว่าพี่เล่อใช้ชายอาคมเดินทางมาที่นี่โดยไม่อาจอธิบายได้ ที่นี่คือชั้นอาน"

ชั้นอาน...เล่อเยวี่ยืมวดคิ้ว ชั้นอานมิใช่ชื่อเก่าของเมืองหลวงหรือ

ได้หาล้าล้นรู้ว่าอิงจิงเมืองหลวงของราชวงศ์ชิงในอดีตคือเมืองชั้นอาน เป็นเมืองเล็กๆ ที่รกร้าง และเป็นมาตุภูมิของจักรพรรดิไท่จู่ ต่อมาเมื่อได้ครอบครองแผ่นดินแล้ว พระองค์ก็รู้สึกที่บ้านเกิดของตนคือแผ่นดินที่มังกรจะรุ่งเรือง จึงกำหนดให้ที่แห่งนี้เป็นเมืองหลวงและเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองอิงจิง

ดูท่าแต่ครั้งที่ย้อนกลับมาเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อน เขาและเจาหยวนจะทะลุมายังสถานที่ที่เคยอยู่ตอนปัจจุบัน

เล่อเยวี่เอ่ย "เหตุใดพี่ชิงเหยาจึงมาอยู่ที่นี่ได้เล่า"

ชิงเหยากล่าว "ระหว่างที่ข้าพญาดูหอยกาทวนนั้นกลับไปส่งยังทะเล ได้ยินว่าในเขตเมืองชั้นอานมีหมู่บ้านแห่งหนึ่งเลื่อมใสในวิชาเต๋า เข้าใจในวิถีดูแลสุขภาพร่างกาย ขากลับจึงแวะมาดูสักหน่อย ไหนเลยจะรู้ว่าตอนที่เข้ามาหาน้ำในปากกลับได้เจอพี่เล่อนอนอยู่ริมน้ำ" เขามองแม่น้ำที่อยู่ด้านข้างก่อนจะมองเล่อเยวี่อีกที "จริงด้วย พี่เล่อมีสหายมังกรอยู่ด้วยย่อมต้องเชี่ยวชาญวิชาชีวรวิ มิน่าทุกครั้งที่ข้าเจอตานถึงได้แต่อยู่ริมน้ำ"

เล่อเยวี่หัวเราะแห้งๆ สองที คิดในใจ *ชีวรวิอันใดเล่า ข้าทำเป็นแต่ดื่มมันเท่านั้น*

ฝั่งเจาหยวนเห็นเล่อเยวี่ไม่เป็นไรก็โล่งอกและคอยตามติดไม่ห่าง มันใช้มือจับแขนเขาไว้ ทว่าในใจยังคงหวั่นกลัวว่าที่หน้าอกของเล่อเยวี่จะมีมีดทะลุออกมากะทันหัน

ชิงเหยามองพวกเขาหนึ่งคนหนึ่งมังกรแล้วเอ่ยถาม "พี่เล่อ พวกท่าน

มีแผนจะทำอันใดต่อหรือ"

เล่อเยวี่ยครุ่นคิด ทุกครั้งที่ตามชิงเหยาไปพวกเขาก็จะกลับไปยังเมื่อสี่ร้อยกว่าปีให้หลังได้เอง จึงตอบว่า "พวกข้ามาถึงที่นี้อย่างงุนงง ไม่มีแผนจะทำอันใดต่อหรือ ไม่ทราบว่ามีชิงเหยาคนดีให้พวกข้าร่วมทางด้วยหรือไม่"

ชิงเหยาตอบรับอย่างยินดีในทันใด

เขาเติมน้ำจนเต็มถุง ก่อนจะเดินนำเล่อเยวี่ยและเจาหยวนไปบนถนนสายเล็กๆ พลางเอ่ยว่า "หมู่บ้านแห่งนี้หายากมาก ข้าสอบถามชาวบ้านที่อยู่ในเมืองมาครึ่งวัน ทั้งยังขอให้ช่วยวาดแผนที่ แต่ก็ยังคงหาไม่เจอ"

พวกเขาไล่เลาะไปตามถนนสายเล็กอยู่นาน แต่ก็พบเพียงภูเขาแล้ง ต้นไม้เก่าแก่ ภูเขาารกฏ และลำคลอง ไม่เจอกระท่อมเลยแม้แต่หลังเดียว เล่อเยวี่ยอดพูดขึ้นมาไม่ได้ "พี่ชิงเหยา แผนที่ของท่านมีปัญหาแล้วกระมัง"

ชิงเหยาถอนหายใจ แผนที่แผนที่เขาเป็นคนขอให้คนทำนายดวงในเมืองชั้นอานวาดให้ โดยจ่ายเงินไปยี่สิบอีแปะ คนทำนายดวงผู้นั้นพูดอย่างน่าเชื่อถือว่ามีผิวดินแดดเผา ดูท่าว่าคงโดนหลอกแล้ว

เล่อเยวี่ยแอบคิด *เชื่อกันทำนายดวงไม่ถูกหลอกเสียแปลก*

พวกเขาเดินมาเกือบครึ่งชั่วโมงจนหาทั้งสองข้างอ่อนล้า จึงมุ่งไปยังต้นไม้วัดทางหมายจะพักเหนื่อย แต่กลับเห็นว่าที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งมีคนสามคนนั่งอยู่ก่อน

ชิงเหยากระตือรือร้นขึ้นมาทันใด เขาเดินเข้าไปแล้วประสานมือคารวะ พลางกล่าว "ทุกท่าน ปรบกวแล้ว ขออนุญาตเรียนถามว่าหมู่บ้านหลังนี้ไปอย่างไรหรือขอรับ"

คนทั้งสามได้หันไปมองทุกคนแก่คนหนุ่ม คนที่แก่ที่สุดอายุน่าจะเกินหกสิบแล้ว อีกฝ่ายสวมชุดเก่าๆ ผมสีดอกเลาเต็มศีรษะ อีกคนหนึ่งอายุราวๆ สามสิบกว่า ผิวสีดำคล้ำ รูปร่างกำยำ แต่งกายเหมือนผู้ฝึกยุทธ์ ทั้งสองคนไม่ตอบคำ เพียงใช้สายตาระแวดระวังมองสำรวจซึ่งเหยาอว๋มไปถึงเล่อเยวี่และเจาหยวนที่ยืนอยู่ไกลๆ

คนที่อายุน้อยที่สุดเป็นเด็กหนุ่มอายุราวๆ ยี่สิบ สวมชุดผ้าแพรรูปโฉมหล่อเหลา คล้ายเป็นคุณชายจากบ้านเศรษฐี อีกฝ่ายเองก็มองสำรวจซึ่งเหยาอว๋มหนึ่ง ก่อนลุกขึ้นและคารวะตอบอย่างเป็นมิตร "ท่านคงเป็นคนต่างถิ่นสินะ ไม่ทราบว่าจะไปหมู่บ้านหลังภูด้วยเหตุใดหรือ"

ซึ่งเหยาอว๋ม "พวกข้าเป็นแค่นักเดินทางที่ผ่านทางมา ได้ยินว่าหมู่บ้านหลังภูในเขตเมืองชั้นอันเลื่อมใสวิชาเต๋า ชาวบ้านล้วนเชี่ยวชาญวิธีการดูแลสุขภาพร่างกาย จึงอยากจะไปเปิดประสบการณ์สักหน่อย"

เด็กหนุ่มคนนั้นมองสำรวจซึ่งเหยาอว๋มหนึ่งแล้วกล่าวว่า "ไม่ปิดบังท่าน พวกเราสามคนเองก็จะไปที่หมู่บ้านหลังภูเช่นกัน"

ซึ่งเหยาอว๋มอย่างยินดีว่า "เช่นนั้นไม่ทราบว่าพวกข้าขอร่วมทางด้วยได้หรือไม่"

เด็กหนุ่ม ชายวัยกลางคน และชายชราต่างมองหน้ากันและกัน ชายวัยกลางคนถ่มน้ำลายที่หนึ่ง "เอาเถอะ คนก็เยอะถึงเพียงนี้แล้ว เพิ่มอีกสามคนจะเป็นไรไป"

ซึ่งเหยาอว๋มยิ้มนิดแล้วหันกายกลับไปกวักมือเรียกเล่อเยวี่กับเจาหยวน สองคนหนึ่งมั่งกรนึ่งลงที่ร่มไม้ด้วยกันกับคนทั้งสาม

ชายวัยกลางคนมองสำรวจพวกเขาที่ละคนอีกรอบหนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยเสียงหยาบกระด้างว่า "ผู้ซื้อสัตย์ต่อหน้าไม่พูดปด พวกน้องชายเองก็จะไปหาวิชาพิเศษที่หมู่บ้านฉางโหลเหมือนกันกับพวกข้าสินะ"

ชิงเหยา เล่อเยวี่ และเจาหยวนล้วนมีสีหน้าจุนง

เด็กหนุ่มในกลุ่มสังเกตท่าทางของพวกเขาเล่อเยวี่อย่างละเอียดและพบว่าไม่ได้ดูเหมือนเสแสร้งแกล้งทำ จึงเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "ดูท่าว่าพวกท่านจะเป็นแขกต่างถิ่นมาท่องเที่ยวจริงๆ หมู่บ้านฉางໄໝที่ว่าก็คือหมู่บ้านหลังกู่ คนทั้งหมู่บ้านล้วนมีชีวิตยืนยาวมากกว่าหนึ่งร้อยปี อีกทั้งมีเส้นผมสีดำขลับ ฟันแข็งแรง ร่างกายกำยำ ไม่มีท่าทางแก่ชรา ลือไปถึงต่างถิ่นว่ามีหมู่บ้านฉางໄໝ (อายุยืน) หมู่บ้านแห่งนี้ยังมีชื่อเรียกอื่นอีก เพราะคนทั้งหมู่บ้านล้วนแช่เล่อ จึงเรียกว่าหมู่บ้านสกุลเล่อ"

ชิงเหยาเอ่ย "เอ๊ะ? พี่เล่อของพวกเขาท่านนี้ก็แช่เล่อ ช่างบังเอิญจริงๆ"

สายตาของทั้งสามคนนั้นพลันไปตกอยู่ที่ร่างเล่อเยวี่ ชายชราเอ่ยด้วยเสียงจมึนว่า "ที่แท้จริงแล้วท่านนี้ก็แช่เล่อ เห็นทีว่าคนของหมู่บ้านสกุลเล่อจะไม่ปฏิเสธพวกเราแล้วละ"

เด็กหนุ่มบอกว่าปกติแล้วหมู่บ้านหลังกู่จะไม่รับแขกต่างถิ่นง่าย ๆ แต่หากเป็นคนที่มีความสามารถจะอนุญาตให้พักแรมได้หนึ่งคืน

เด็กหนุ่มถามชื่อแซ่ของพวกเขาอีกครั้ง ชิงเหยา เล่อเยวี่ และเจาหยวนล้วนตอบตามจริง

เด็กหนุ่มประสานมือ "ยินดีที่ได้พบ ผู้น้อยแซ่มู่ ชื่อพยางค์เดียวว่า หลุน ท่านนี้คือพี่ไปหลี่ ชื่อว่าไปหลี่เจิน พวกเราสองคนก็มาตามกิตติศัพท์จากต่างถิ่นเหมือนกับพวกท่าน มีเพียงผู้เฒ่าเหอต่านี่ที่เป็นคนในพื้นที่"

เล่อเยวี่ได้ยินแซ่ของคนเหล่านี้แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ จึงเอ่ยถาม "ไม่ทราบว่แซ่ของท่านผู้เฒ่าคือเหอตัวใดหรือขอรับ"

ชายชราตอบด้วยเสียงแหบพร่า "เหอที่มีอักษรเหรินและเซ่อ"

หลังจากพูดคุยกันเล่อเยวี่ก็รู้ว่าหมู่บ้านหลุนคือลูกหลานของตระกูลใหญ่ในเมือง ทว่าประสบกับภัยพิบัติจนครอบครัวตกอับ มารดาป่วยเป็นโรคเรื้อรัง

ไม่มีทางรักษา ครั้นได้ยินว่าที่หมู่บ้านหลังกู่ของเมืองชั้นอานมียาวิเศษ ที่ช่วยต่อชีวิตและรักษาโรคหายยากได้ จึงเดินทางไกลมา

ชายวัยกลางคนที่ชื่อไป่หลี่เจินผู้นั้นมาจากกองทัพ เพราะขาบาดเจ็บ จากความเย็นตอนประจำการอยู่ที่ด่านชายแดน จึงถูกส่งกลับบ้านเกิด ทว่าที่บ้านเกิดกลับประสบอุทกภัย ภรรยาของเขาถูกแมลงที่มากับน้ำเข้าสู่ ร่างกายทำให้ป่วยเป็นโรคไข้หนาว ทุกครั้งที่อาการกำเริบให้อยู่ไม่สู้ตาย เขาเสาะหาตำรับยาทั่วทุกหนแห่งมารักษาแต่ก็ไร้ผล บังเอิญได้ยินว่า ที่เมืองชั้นอานมีหมู่บ้านฉางโงวที่มียาวิเศษรักษาได้สารพัดโรค จึงมา วังวนขอ

ทั้งสองคนได้พบกันตอนสืบหาข่าวในเมือง และได้พบกับผู้เฒ่าเหอ ระหว่างทาง จึงร่วมเดินทางด้วยกันสามคน

เล่าเหยียเอ๋อ "ดูท่าคนในหมู่บ้านหลังกู่จะเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ยิ่งนัก จึงทำให้มีอายุยืนยาว รักษาโรคได้สารพัด"

ผู้เฒ่าเหอส่ายหน้าก่อนจะเอ่ยปากด้วยเสียงแหบพร่า "คนต่างถิ่น อย่างพวกท่านไม่รู้ถึงภูมิหลัง ที่จริงคนของหมู่บ้านสกุลเล่าไม่รู้วิชาแพทย์ อันใดหรอก พวกเขามีอายุยืนยาวก็เพราะว่าในหมู่บ้านมีบ่อน้ำเซียนบ่อหนึ่ง น้ำในบ่อรักษาได้สารพัดโรค คนของหมู่บ้านสกุลเล่ากลัวว่าบ่อน้ำจะถูก คนอื่นยึดครองไปจึงห้ามไม่ให้คนนอกเข้า ที่ว่ากันว่าจะไปเสาะหา ยา แท้จริงแล้วคือไปขอน้ำในบ่อนั้น" เมื่อเสียงแหบพร่านั้นพูดจบก็ไอโซลก อยู่หลายที ก่อนจะขากเอาเสมหะออกมา

ชิงเหยาเอ๋อ "ท่านผู้เฒ่าเดินทางมาครั้งนี้เพื่อขอยา?"

ผู้เฒ่าเหอตอบว่าถูกต้อง แม้ว่าเมืองชั้นอานแห่งนี้จะเป็นชื่อที่ดี แต่ ชาวบ้านกลับใช้ชีวิตกันอย่างไม่สงบสุข ปีที่แล้วเกิดภัยแล้งมหันต์ แทบจะ เก็บเกี่ยวธัญพืชไม่ได้เลย อีกทั้งเกิดโรคระบาด บุตรชายเพียงคนเดียว

ของเขาก็ตายแล้ว เหลือเพียงภรรยาเฒ่ากับสะใภ้ที่เจ็บป่วย ที่เขามาขอ ยาวีเศษครั้งนี้ก็เพื่อมอบให้นาง

หลังจากได้ฟังดังนั้นแล้วเยวียก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจยิ่ง

จึงเหยากล่าว "เชื่อว่าคนของหมู่บ้านหลังกุ่มีไซ่คนใจไม่ไร้ระกำ จะต้องตอบรับคำขอร้องขอของพวกเขาแน่"

ผู้เฒ่าเหอถอนหายใจยาว "เฮ้อ พวกท่านมองแต่เกินไปแล้ว ตอนที่เกิดโรคระบาด คนตายนับพันนับหมื่นก็เห็นว่าพวกเขาจะมาช่วยเหลือ ได้ยินว่าในหมู่บ้านหลังกุ่มีไซ่เทพธิดาองค์หนึ่ง คนทั้งหมู่บ้านล้วนฟังคำสั่งของเทพธิดา จะช่วยหรือไม่ช่วยคนก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเทพธิดาท่านนั้น"

มู่หลุนออกหน้า "ก่อนหน้านี้ตอนผู้เฒ่าเยวียพาในเมื่อกี้ก็ได้ยินคนพูดกันว่าถ้าอยากจะทำอะไรก็ต้องสักการะเทพธิดาเสียก่อน" จากนั้นก็ล้วง ห่อสัมภาระที่พกติดตัว หยิบเอาธูปออกมาทำหนึ่ง "นี่คือธูปที่ผู้เฒ่าเยวียขอมาจากอารามเต้าที่อยู่ในเมือง ได้ยินว่าเทพธิดารับเพียงธูปกลิ่นมะลิเท่านั้น"

ไปหลี่เดินเปิดตะกร้าหวายข้างกาย หยิบเอาดอกบัวที่เก็บรักษาไว้ใน ไห้อย่างปลอดภัยออกมา "ข้าได้ยินว่าเทพธิดาชอบดอกบัวสีขาว อีกทั้ง ต้องสดใหม่เหมือนเพิ่งเก็บมาจึงจะได้"

ผู้เฒ่าเหอเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า "ครอบครัวของข้าไม่เหลือแม้กระทั่ง ข้าวกันหม้อ ความจริงแล้วไม่มีของอันใดที่จะถวายให้เทพธิดา มีเพียง ผ้าเช็ดหน้าที่ภรรยาของข้าปักไว้ผืนหนึ่งเท่านั้น หวังว่าเทพธิดาจะรับไว้"

แล้วเยวียอดคิดไม่ได้ว่าไม่รู้เทพธิดาที่เรียกกันนั้นมีที่มาที่ไปเช่นไร ต้องให้ผู้คนไขกศิระชะคุงเข้าค่านับเหมือนกับเทพเซียนหรือไม่

ทว่าชิงเหยา แล้วเยวีย และเจาหยวนล้วนสองมือว่างเปล่า ไม่มี สิ่งของใดถวายเลย

มู่หลุนกล่าว "พวกท่านทั้งสามไม่มีของสิ่งใดเช่นนี้ เกรงว่าชาวหมู่บ้าน

หลังกู่คงไม่ให้พวกท่านเข้าหมู่บ้านแล้วละ"

ชิงเหยาตอบคนทำนายดวงที่วาดแผนที่ผู้นั้นไม่ได้ว่า "วาดแผนที่ผิดก็แล้วไป แต่กระทั่งเรื่องสำคัญถึงเพียงนี้ก็ไม่บอกกันสักคำ"

ไปหลี่เจินเอ่ย "หากพวกท่านไม่ได้มาเพื่อขอยาแล้วไยต้องเสียเวลาด้วย เข้าหมู่บ้านไม่ได้ก็ไม่เป็นไรนี่"

ชิงเหยาเอ่ยอย่างทอดถอนใจ "แม้จะกล่าวเช่นนั้นแต่ไม่ง่ายเลยที่จะมาถึงที่นี่ได้ หากไม่ได้เห็นความมหัศจรรย์พันลึกของหมู่บ้านหลังกู่พวกข้าก็ไม่อยากจะยอมแพ้"

หลังพักผ่อนอยู่ครู่หนึ่งพวกเขาก็ลุกขึ้นออกเดินทางต่อ ผู้เฒ่าเหอท่านนั้นรู้ถนนหนทาง พาพวกเขาอ้อมหุบเขา ลัดเลาะขึ้นไปตามสายน้ำเลี้ยวรอบสันเขา ไม่นานก็พบแสงสว่างเบื้องหน้า กลางหุบเขามีหมู่บ้านแห่งหนึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำ รอบๆ มีต้นหลิวให้ร่มเงา ควันโขมงจากห้องครัวสะท้อนดวงอาทิตย์ตกดินในยามเย็นชวนให้สบายตาเหลือเกิน

พวกเขาเหยียบสะพานไม้ข้ามแม่น้ำ เดินไปถึงหน้าหมู่บ้าน เด็กหนุ่มที่แต่งตัวเหมือนชาวนาสองสามคนออกมาต้อนรับพร้อมประสานมือคารวะ "แขกผู้มาเยือนมาจากที่ใดหรือขอรับ"

ชิงเหยายกมือแสดงคารวะตอบก่อนชี้ตนเอง เล่อเยวี่ และเจาหยวน "พวกข้าสามคนเป็นนักเดินทางจากต่างถิ่น ได้ยินกิตติศัพท์ของหมู่บ้านท่านจึงตั้งใจมาเยี่ยมชมและพูดคุย"

เด็กหนุ่มที่เป็นผู้นำเอ่ยอย่างถ่อมตนว่า "ที่นี่เป็นเพียงหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ไม่มีย่านใดเลย มิมีอันใดให้พูดคุยหรือขอรับ"

ชิงเหยาเอ่ย "พวกข้าขึ้นเหนือล่องใต้ไร้กฎเกณฑ์ เพียงรักความอิสระเท่านั้น"

เด็กหนุ่มผู้นั้นกวาดสายตามองเล่อเยวี่และเจาหยวน ก่อนค้อมกาย

เอ่ย "แขกผู้มาเยือนอาจจะเป็นผู้มีวาสนา ขออนุญาตไปรายงานสักครู่"
จากนั้นก็วิ่งเข้าไปในหมู่บ้านอย่างเร่งรีบ เด็กหนุ่มสองคนที่เหลื่อมมองไปทาง
หมู่หลุน ไปหลิเฉิน และผู้เฒ่าเหอ

หมู่หลุนมองมาทางเล่อเยี่ยอย่างอิจฉา ก่อนเข้าไปประสานมือคารวะ
พลางเอ่ยอย่างนอบน้อมว่า "ในครอบครัวของพวกผู้น้อยมีคนป่วยหนัก
ได้ยินว่าในหมู่บ้านของท่านมียาวิเศษ จึงมาเพื่อวิงวอนขอ"

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ย "หมู่บ้านของเราเป็นเพียงหมู่บ้านชาวนา
ธรรมดาๆ ไม่มีคนร่ำเรียนหนังสือ และก็ไม่มีคนมีความรู้เรื่องยา พวกท่าน
มาผิดทางหาผิดที่แล้วหรือไม่"

หมู่หลุนรีบหยิบเอาธูปกำนั้นออกมาแล้วใช้สองมือประคองยกให้
อย่างนอบน้อม "ในครอบครัวของผู้น้อยมีมารดาป่วยหนัก รอคอยรักษา
อย่างเร่งด่วน จึงมาขอทานด้วยสัตย์จริง ขอพวกท่านโปรดอำนวยการ
ความสะดวก รูปนี้ข้านำมาถวายด้วยใจจริง หวังว่าจะยียดหยุนให้ได้"

เด็กหนุ่มกล่าว "ในหมู่บ้านไม่มีของที่ท่านต้องการจริงๆ เชิญกลับไป
เถิดขอรับ"

ขณะหมู่หลุนพยายามวิงวอน ไปหลิเฉินที่อยู่ข้างหลังเขาก็เดินขึ้นหน้า
และเปิดตะกร้าหวายหยิบดอกบัวดอกนั้นออกมา "ข้าผู้ต่ำต้อยเป็น
คนไร้การศึกษา พุดจาสวยหูไม่เป็น มีแค่ดอกบัวดอกหนึ่งที่ได้มา
โดยบังเอิญ คิดว่ามันงามนักจึงมาที่นี่ หวังว่าจะหาผู้ที่เข้าใจเรื่องดอกไม้
ให้มันสักคน"

วาจานี้ของเขากล่าวได้แข็งแกร่งนัก ทั้งยังตะกุกตะกัก เห็นได้ชัดว่า
ฝึกท่องมา เด็กหนุ่มผู้นั้นรับดอกบัวไปพินิจดูครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย "เป็น
ดอกบัวที่ดีดอกหนึ่ง ท่านโปรดคอยอยู่ตรงนี้สักครู่ ขอข้าเข้าไปครู่หนึ่ง"
จากนั้นก็รีบวิ่งเข้าไปในหมู่บ้าน

ไปหาลี้เจินพुरुลมหายใจแล้วถอยไปยืนอยู่ด้านข้าง รอคอยอย่างตื้นตัน ผู้เฒ่าเหอเองก็ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วควักเอาห่อผ้าออกมาจากอก เหยียดด้วยเสียงแหบพร่า "ของสิ่งนี้คือของที่ภรรยาข้าปักกับมือ มิใช่ของดื้อนไต่คน นำเสียดายที่ไม่มีคนใช้มัน ไม่ทราบว่าหาเจ้าของให้มันในหมู่บ้านได้หรือไม่"

เขาเปิดห่อผ้า เผยให้เห็นผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง ทำมาจากผ้าไหมคุณภาพด้อย ทว่าปักภาพปลาทองเล่นน้ำได้มีชีวิตชีวานัก

เด็กหนุ่มที่เหลื่อมมองด้วยสีหน้าลำบากใจ จากนั้นก็มองผู้เฒ่าเหอที่หลังค่อมและเอ่ยว่า "เช่นนั้นท่านผู้เฒ่าคอยอยู่ตรงนี้สักครู่ ผู้เยาว์จะเข้าไปช่วยหาให้ท่าน"

เด็กหนุ่มที่ไปรายงานแทนชิงเหยา เล่อเยวี่ และเจาหยวนกลับมาเป็นคนแรก เขาประสานมือแล้วเอ่ยกับพวกเล่อเยวี่ว่า "แขกผู้มาเยือนเดินทางมาไกล ขอภัยที่ให้คอยนานขอรับ เชิญทั้งสามท่านตามข้าเข้าหมู่บ้าน อาจไม่มีอาหารอันโอชะรับรอง แต่ยังมีน้ำชาขึ้นโต๊ะให้"

มู่หลุน ไปหาลี้เจิน และผู้เฒ่าเหอล้วนมองมาด้วยแววตาฉงนริษยา เวลานี้เองเด็กหนุ่มอีกสองคนก็กลับมาอย่างเร่งรีบ คนหนึ่งเอ่ยกับไปหาลี้เจิน คนหนึ่งเอ่ยกับผู้เฒ่าเหอ "ทั้งสองท่านเชิญตามข้ามาขอรับ"

มู่หลุนก้าวไปข้างหน้าสองก้าว เหยียดถามอย่างร้อนใจว่า "เช่นนั้นผู้น้อยควรทำอะไรเล่า ทั้งสองท่านโปรดยืดหยุ่นและไปรายงานอีกที 'ได้หรือไม่...' มืออันสั่นระริกประคองรูปกำนันขึ้นมา 'ผู้น้อยเองก็...ก็ไม่ขออันใดแล้ว...ขอเพียงมอบรูปกำนันให้แก่ผู้ที่ชอบเครื่องหอมเท่านั้น'"

เด็กหนุ่มคนหนึ่งส่ายหน้าพลาบเอ่ย "ในเมื่อท่านบอกจุดประสงค์ที่มาแล้วไยต้องเปลี่ยน สิ่งที่ท่านขอในหมู่บ้านของเราไม่มีจริงๆ เชิญไปเสาะหาวิธีอื่นโดยเร็วเถิด จะได้ไม่เป็นการประวิงเวลาคนป่วย"

มู่หลุนคุกเข่าลงกับพื้น พยายามวิงวอน เด็กหนุ่มเหล่านั้นยื่นกราน
ปฏิเสธร เลื้อยเยี่ยวกับชิงเหยาทนต์ไม่ได้จึงช่วยพูดแทนให้ แต่ก็ยังคง
ไม่เป็นผล เด็กหนุ่มสามคนพาพวกเขาเลื้อยยื้อทั้งห้าคนเข้าไปในหมู่บ้าน
เจาหยวนหันกลับไปมองครู่หนึ่ง เห็นมู่หลุนยังคงคุกเข่าอยู่ที่หน้าหมู่บ้าน
และมองมายังพวกเขาด้วยใบหน้าที่สิ้นหวัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/2VVQJQi>